

Rector Universitatis Rostochiensis Laurentius Bodock, Ph. U.I.D. ... Ad Funus ... Hansi Mauritii, Cultoris SS. Theol. Studiosissimi Quod ... Gaspar Mauritius ... ex Fratre Nepoti. Ut Et ... Johannes Mauritius ... suo dilectissimo fratri ... parabunt Omnes Universitatis huius Cives ac Favitores ... invitat

Rostochii: Kilius, 1661

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770292801>

Druck Freier Zugang

Bodock, L.,
in
H. Mauritius.

Rostock, 1661.

31

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
LAURENTIUS BODOCK,
Ph. U. J. D. Consiliarius Mecklenburgi-
cus. Academ. Orator, Colleg. Philos. Senior.
& p. t. DECANUS.

AD FUNUS
SPLENDORE NATALIUM ATQUE VIRTUTUM EXCELLEN-
TIS JUVENIS

HANSI MAURITII,
Cultoris S. S. Theol. Studiosissimi

Quod
REVERENDIS PLURIMUM, EXCELLENTISSIMIS, AMPLISSIMIS VIR
DN. IGASPAR MAURITIUS,
S. S. Theol. Doctor ac Professor celeberrimus, Superin-
tendens Ecclesiar. Rostochiens. gravissimus, tanquam Amantissimo

ex Fratre Nepoti.
UT ET
PRÆSTANTISSIMIS AC PRÆCELLENS JUVENIS
DN. JOHANNES MAURITIUS,
S. S. Theol. addictissimus, tanquam suo dile-

ctissimo fratri.
Non absq; ingenti animi mœstitiâ; solenniter attra-

men ac decenter.
HODIERNÀ HORA PRIMA
parabunt
omnes Universitatis hujus Cives ac Favitores
peramanter ac officiosè invitât.

ROSTOGHII,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typ. ANNO CHRISTI. M. DC. LXI,

RECTOR.
UNIVERSITATIS ROSTO-
CHIENSIS
LAURENTIUS BODOCK, Ph.U.J.D.
S. P. D.

T gravem, & benè longam Orationem, apud sapientem Tragicū, ad Cives suos habet ipse REX; quā in cæteris cū admiratur admodū, tūm etiam quæritur, ita comparatum cum Urbe *Cadmi* esse, uti mox in eā sit pæanas, magna lætitiæ argumenta; mox vicissim gemitus, certissimi calamitatis indices. Enim verò ita eum inter cætera loquentem introducit *Sophocles*: πόλις δὲ νῦν μὲν θυμιαμάτων γίμνα; ἴν δὲ καμάν τε καὶ στεναγμάτων. Nec videri verò debet, non nisi *Thebarum* eum, qui tūm erat, statum depinxisse; sed quoq; ad conditionem generis mortalium, qualis ea & omni in loco, & omni sit tempore respexisse. Nunquam enim non ita vivitur, ut, cū aliquando fortè sit, quod gaudeas, tūm è vestigio, & antè, quàm opineris subsequatur, quod dolendi suppeditet tristandiq; materiem; scilicet ut mare inquietum est semper, & stare nequit; sic perpetuo fluxu ac refluxu feruntur hominum res, atq; hoc solum in iis certum est, quòd nihil in sit certi. Permutantur lætis tristia; & si quid optatius quandoq; contigit, mox illud exierit dolor aliquis & casus, qui pro jucunditate, quā delectati antè fuimus, meram nobis amaritudinem propinat. Varia quotidie hujuscemodi vicissitudinum capere documenta licet. Et in præsentī præcipuè occurrit, quod miram faciat fidem, nihil in rebus mortalium perenne esse, aut æquā semper lege duraturum. HANSUS
enim

enim MAURITIUS, juvenis elegantissimus, quum
vividus valensque foret, quum ad summa quæq; cursu con-
tenderet, strenuâq; ad virtutem grassaretur viâ; quam in-
credibili animi lætitiâ voluptateq;, Patrum, Fratres,
cognatos, & affines optimos affecerit, ea exprimi nequit.
Nunc cum tantas illi sibi spes & delicias ademptas, HAN-
SUMq;, funere mersum intelligant, ecce! mutatur rerum
facies, animumq; implere lu&u, ora lacrymis rigare inci-
piunt, qui breviantè toti positi in gaudio erant. Hincquè
adeò de vitâ nos etiam nostrâ præsens locus commodum
admonet. Quæ quàm caducâ, quàm fragilis, quàm parùm
sui certa sit, tum elucet potissimum, cum floridissimis qui-
busque & maximè integris ea adimitur. Nam cum inca-
na capita, & longo Senio inclinati Viri decedunt, vi-
dentur illi jam confecisse spacium, esseq; admoti ad lineâ
illam, ultra quam cursum porrigere nefas: at verò qui pri-
mâ aut adolescente ætate, aut quæ jam maximè sui plena
est extingvuntur, multò hos quidè diutiùs vivere potuisse
existimes. Jâ quid HANSO aut ætate florentius, aut habitu
corpõris vividius fuit? Et tamen, quod paucissimi putare
poterant, cadaver is factus, relatusq; adeò in illorum est
numerus, qui esse desierunt. Nempè nullam legem mors
admittit; cui maturum etiâ est, quod vix jâ natû. Non tem-
pus ullum, non personam respicit: ac sicut destinata om-
nibus est, ita ex æquo etiam omnibus incumbit. Et pro-
fectò quidem isti rerum humanarum turbines, & ille for-
tunæ lusus, quem nimis pertinaciter cum plerisq; morta-
lium ludit, faciunt, ut non malè cum iis actum videatur,
qui se tempestivè subtrahere negotiis hominum, atq; exire
de vitâ istâ penitus possunt. Ad quid enim vivere diu ex-
pediat? Et quid habet orbis hîc commodi? quid non potiùs
laboris atq; molestiæ? Quemadmodum igitur, qui in mari
versantur, tum in tuto se collocatos existimant, quum por-
tum tenent, atq; è continente terrâ pelagus è longinquo

prospiciunt: Sic nemo extra calamitatum aleam sese pos-
tum reputare debet, nisi humanis rebus valedixerit prorsus,
& totum hoc vitæ nostræ mare ex illo respectet loco, quò nullæ unquam turbæ, ærumnæq; nullæ pertingere queant. Cæterùm nec præter rem, nec receptam consuetudinem facturi videbimur, si tam egregii & singularis JUVENIS vitam breviter ab initiis reperamus. Natus itaque est TUNDERÆ, Urbe Slesvicensis Ducatus planè eximîa, Anno M. DC. XLI. die 17. Septembr. Patre quidem Reverendo & Clarissimo DN. BERNHARDO MAURITIO, dicti loci Pastore & Præposito honoratissimo; Matre verò, lectissimâ Fœminâ, CATHARINA Thombesen. Avus ei paternus fuit, Vir itidem Reverendus & Clarissimus DN. JOANNES MAURITIUS, initio Serenissimi Svecorû Principis CAROLI, &c. &c. &c. & Serenissimæ Conjugis CHRISTINÆ, natæ Ducis Schlesvv. Holsat. &c. &c. &c. Concionator per triennium Aulicus, post autem Tunderensium Pastor & Præpositus per ipsos 40. annos benè merentissimus. Avia paterna, ANNA Peteresen/Matrona Ornatissima. Avum maternum habuit Virum Amplissimum DN. Hans Thombesen/Civitatis Tunderensis Consulè gravissimum; Aviam Maternâ, CHRISTINAM Thombesen/Matronam pietate, aliisq; sexus sui virtutibus splendidissimam, quæ superstitat adhuc, Nepotemq; hunc suum, què vivum tenerè semper amarat, jam defunctum dolet, atq; acerbissimo luctu prosequitur. Quod si per ingentia alia Majorum nomina, quibus utraq; stirps, paterna juxtâ Maternâq; splendorem & lucem suam debet, eundum foret, magna profecto nobis Historia, magna differendi materies nasceretur. Sed nos nunc isti operæ parcimus, idq; solum ingenuè fatemur HANSUM NOSTRUM, cui honestissimam egregiamq; mentem melior Natura tribuerat, à teneris id enixè studuisse, uti, sicut
ori-

originis, ita virtutum etiam prerogativa plures alios, antecederet. Enimvero ita reputabat; nascendi eximiam sortem pejus cæno contaminari perversis moribus, & parum omnino splendorem natalium conferre lucis, nisi animus & vita responderint. Postquam itaq; sacro Baptismatis fonte tinctus renasceret, CHRISTIq; Conservatoris, atq; ejusdem Ecclesiæ membrum fieret, continuo dein, quum ætas unquam passura videretur, à pietate verâ & Orthodoxæ fidei cognitione, institutionis initia auspicatus est; ut qui sciret, iis in rebus, omnis felicitatis nostræ bases ac fundamenta poni. Post precedentibus annis, literarum quoq; honestissimarum, per commodos industriosq; Præceptores, adjungebatur eruditio; quod verè existimaretur, sine illarum adminiculo neminem temerè humanarum rerum prudentiam, sufficienter consecuturum. Rudimenta in Scholâ cepit patriâ, usq; ad annum 1655. Magistris usus præclare operâ suâ fungentibus, DN. JOANNE Wickscheller / & DN. JOANNE Probst. Interea fiebat, uti acerbissimus interveniret casus, NOSTERq; utroq; parente, & unius quidem mensis spacio orbaretur. Dicto 1655. anno missus est FLENSBURGUM, celeberrimâ Holsatiæ Urbem; ubi publicè privatimq; audivit DN. M. JOANNEM VORSTIUM, Scholæ tum temporis Rectorem, & DN. WIGANDUM, ConR. utrumq; singularis industriæ, maximæq; in curando officio fidelitatis. Anno 1657. Mense Julio, ob imminens bellum TUNDERAM remeare, & ad quadrantis anni intervallum commorari ibidè jussus est. Mense Octobri ejusdem anni, LUBECAM, ad Amplissimâ liberamq; Imperii Urbem amandatus: ubi Præceptores habuit laudatissimos, DN. M. SEBASTIANUM MEJERUM Rectorem, & DN. M. HINRICUM BANGERTUM, Con-Rectorem (quem & privatim audivit) uti quoq; DN. JOANNEM POLTZIUM. Hic substitit ad mensē usq; Aprilem currentis anni, quo tempore, in Academiam hanc nostram venit, ut nempe quæ præclare hucusq; studiorum fundamenta jecerat, erigeret

geret altius, ac iisdem feriores profectus inædificaret. Et jam
admove re ille manum operi, remq; suam impigerrimè agere,
vitamq; præterea Studio dignissimã, h.e. tranquillam & ubiq;
modestã vivere incoeperat; Sed ecce! sistere ille, in medio operũ
horum cursu gradum, DEO ita volente atq; disponente, jussus
est. Enimverò Die XIII. hujus ipsius Sept. inopinato correptus
morbo decumbere cepit. *Qui ipsi erat (verba sunt. Experien-*
tis. & Excell. DN. SEBASTIANI WIRDIG / Med. D. ac P. P. Ami-
ci & Collegæ nostri honoratissimi,) pleuritis, quam notham, spu-
riam, seu illegitimam communiter vocant Medici, & sanguine non pu-
ro, sed cum pituitã misto orta: hinc de dolore pectoris obtuso, & molestã
tussi conquerebatur. Febrem huic malo conjunctam, quotidianã cum
acerbatione, deprehendi equidem continuam, que cum corpus imbellem &
valetudinarium invaderet, variis symptomatibus, crebris cum primis
vomitionibus, agrum defatigaret, & indies vires confertim imminue-
ret, exitialis erat: præsertim cum signa critica, ipsamq; morbi crisi-
salutarem, frustra expectaremus. Quum itaq; malum eã tandem
incumbere vehementiã videretur, ut, quicquid & non contem-
nendis sumptibus, & summo dicti DN. MEDICI studio, quin-
& Rev. Amplis. & Excellentis. DN. Hospitis, Patruï, SS. Th.
D. & P. Collegæ Conjunctissimi perpetuã & nunquam satis lau-
dandã vigilantia pararetur contra; ut in quã nullum successum
habuerit, & vis morbi omni humanã ope potentior fuerit; Intel-
ligere facillè potuit NOSTER, de se quid esset futurũ? Quocircã
navandam sibi antè omnia operã censuit, uti cum DEO penitus
reconciliaretur. A quo solo cum, quicquid sibi sperandum
haberet felicitatis, manare probè nosset, rectè cavendum sta-
tuit, ne eò sibi iratò adversòq; uteretur. Itaq; DN. NICOLAUM
RIDEMANNUM S. Theol. L. & Ecclesiastem Marianum fide-
lissimum accersivit; coram quò, postquam maximã animi de-
votione, seriãq; pœnitentiã, confessus peccata sua esset, Sacro
Sancto viatico DOMINI animam procuravit, paratus sequi,
quandocunq; abeundum sibi à statione foret. Quod & insecu-
tum

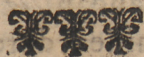
tum est tandem, dum die 24. Sept. circa X. vespertinā, inter tot
suspiria, tot inter meditationes precesq; atq; constantissimæ fi-
dei documenta, placidissimo mortis genere resolveretur. Quem
quidem JUVENIS egregii casum, cum paullo altius cum ani-
mis nostris reputamus, verissimā certè contemplatione huma-
næ vitæ ingenium deprehendisse nobis videntur, qui eam navi-
gationis *instar* esse asserunt. Solet hoc navigantibus sæpius
accidere, uti vel in medio tranquillo aliquis turbo suboriatur
repentè, ac deprehendat navem, nec tam cōcētiat quassetq;
quàm planè demergat, nequicquam contra nitentibus nautis,
& vastā hyemē evertere fatagentibus; cum incumbentis; (ut sic
loquamur) fati necessitas plus valeat, quàm omnis laborantiū
industria atq; contentio. Gemina certè & paria prorsus in vitā
sæpius expetuntur; & frequentissimè contingit, ut, cum valem
maximè, cum lateri pedibusq; quàm optimè est, subitanei ma-
livi ingruat, & simul medentium opem ac curam, simul nos-
met ipsos elidat atq; evertat. Cæterum cū piūssimè FUNCTO satis
quidem præclare actitatum est: ad magnā enim ille gaudia, ad
incomparabiles felicitates processit, quæ uti nihil commune
cum nostrā mortalium sorte habent, ita extra finem omnem &
terminum positæ sunt, & planè æternæ. Vos verò propterea, Pa-
truescilicet, Fratres, Cognati, & Affines, tantò ferre patientiū
absentiam HANSI vestri debebitis, quantò certiores estis, non
perdidisse vos eundem (quā voce in parili casu, ad Polybium Se-
neca utitur) sed lucratos potius esse, præmisisseq; saltem eò,
quò ipsi etiam suo tempore subsequemini. Tantisper itaq; dum
brevis iterum conveneritis, istā sanctè mortui familiaritate &
conversazione æquo carere animo oportebit. Et carendum cæ-
tero quin erat, etiamsi vixisset, quousq; ipsum amor sapientiæ
& literarum peregrinari fortassean, & morari apud externos ul-
terius compulisset; atq; eò quidem deteriore conditione, quòd
an benè absens haberet? an extra pericula esset? scirè tum non
potuissetis; quimodò; quin extra fortunæ aleam, extra maris
nostri

ostri tempestates, extra teli jactum constitutus, placidissime
& felicissime degat, dubitare nullâ ratione habetis. Cæterum,
quum hac ipsâ die supremum exequiarum honorem Exanimi
corpori præstare hi, ad quos ea cura pertinere videbatur, de-
creverint; Nos, quæ nostrarum futura partium sunt, minimè
negligemus, frequentesq; (si fortasse ea etiam res conferre
quicquam ad leniendû eorû, qui ex præsentî casu tristantur, do-
lorem possit) **STUDIOSUM** funus comitabimur. Ut itaq; **CIVES ACADEMICI**, ad hæc **JUVENIS** integerrimi Exequias, ju-
sto vos numero, debitaq; modestiâ sistatis, officiosè adhorta-
mur & amanter invitamus. Est enim pietatis id atq; officii
genus: ita comparatum, ut cum primis Ordinem vestrum de-
ceat; cuius præcipua laus, *humanitatis* est studium. Prolixè
itaq; munere hoc, **STUDIOSI** vos præcipuè, circâ Commili-
tonem quondam dilectissimum, defungemini, atq; parti-
tiû hoc pacto vestrarum memores fuisse demonstrabitis. Quod
magno futurum honori erit Amplissimo & Excellentissimo
DN. Patruo, Professore de Academiâ, Vobisq; omnibus clarissi-
mè meritò; quin Fratres etiam, cæteri q; cognati ac Affines, istâ
benivolentiâ eximiè interpretabuntur, nullamq; unquâ
benè de vobis vicissim merendi occasionem, & ille,
& isti aspernabuntur.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus, die ult. Septembr.

Anno M. DC. LXI.

Convenietur in Æde B. Virgini sacrâ,
Horâ I. pomerid.

tum est tandem, dum die 24. Sept. circa
 suspiria, tot inter meditationes precesq;
 dei documenta, placidissimo mortis gen-
 quidem JUVENIS egregii casum, cum
 mis nostris reputamus, verissimam certè
 nã vitã ingenium deprehendisse nobis
 gationis *instar* esse asserunt. Solet ho-
 accidere, uti vel in medio tranquillo a-
 repente, ac deprehendat navem, nec tam
 quam planè demergat, ne quicquam co-
 & vastã hyemẽ evertere fatagentibus; cũ
 loquamur.) fati necessitas plus valeat, q-
 industria atq; contentio. Gemina certè
 sapius expetuntur; & frequentissimè cor-
 maximè, cũ lateri pedibusq; quàm op-
 livis ingruat, & simul medentium open-
 met ipsos elidat atq; evertat. Cæterum
 quidem præclare actitatum est: ad mag-
 incomparabiles felicitates processit, qui
 cum nostrã mortalium sorte habent, ita
 terminum positã sunt, & planè æternã.
 truescilicet, Fratres, Cognati, & Affines
 absentiam HANSI vestri debebitis, quan-
perdidisse vos eundem (quã voce in paril-
 neca utitur) sed lucratos potius esse,
 quò ipsi etiam suo tempore subsequenti
 brevi iterum conveneritis, istã sanctè
 conversatione æquo carere animo opor-
 tero quin erat, etiamsi vixisset, quousq;
 & literarum peregrinari fortassean, & n-
 terius compulisset; atq; eò quidem deter-
 an benè absens haberet? an extra pericu-
 potuissetis; quimodò; quin extra fortu-

nã, inter tot
 antissima fi-
 etur. Quem
 us cum ani-
 one huma-
 ui eamnavi-
 ibus sapius
 o suboriatur
 at quassetq;
 ibus nautis,
 entis; (ut sic
 sdaborantiũ
 orsus in vitã
 cum valem
 bitanei ma-
 , simul nos-
 UNCTO satis
 e gaudia, ad
 commune
 n omnem &
 opterea, Pa-
 e patientius
 estis, nom-
 olybium Se-
 ; saltem eò,
 er itaq; dum
 ilaritate &
 endum cæ-
 or sapientiæ
 exteros ul-
 ione, quòd
 è tum non
 extra maris
 nostri

